

Acest roman nu ar fi fost același fără stăruința prietenilor care au citit manuscrisul în diferitele sale versiuni: Simona de Santiago, Coral Cruz, Mónica Marín, Edmundo Román, Silvia Elías și Néstor, soția mea. Ținem, pentru generozitatea și încredințarea, la dator cele mai sincere mulțumiri.

A UCIDE EN PASSANT

Musca se așezase pe ecranul luminos și, după ce-l străbătu într-un zigzag nebunesc, rămase nemișcată în pătratul c8, tocmai unde el se pregătea să mute calul alb. Îi citise, oare, gândurile? Acolo începu să-și frece pe îndelete picioarele din spate. „Ciudată insectă, se gândi, cu trompa ei cu ventuză și cu piciorușele alea capabile să se cațäre pe geam. Dacă ești așa de rapidă, atunci scapă de aici.“ Mâna lui Nicolás Albert se lăsă asupra ei și, cu o rapidă mișcare laterală, o prinse. Simțea vibrația delicată gădilându-i podul palmei. Agită pumnul închis lângă ureche, ca și când i-ar fi putut asculta zbaterea în cavitățile întunecoase, o izbi de ecranul calculatorului și aceasta căzu pe masă. Insecta rămase pe burtă, amețită, învârtindu-se în loc. Și-o imăgină cu o privire care cerea îndurare.

– Oh, sărăcuța! murmură.

O ridică ușor de piciorușe cu unghiile de la degetul mare și de la arătător și, cu o îndemânare de entomolog, îi smulse aripile. Năucită și disperată, insecta traversă în goană masa și, ajungând la margine, se aruncă în gol.

Auzea glasul mamei sale, chemându-l din capul scării. Nu răspunse. Căuta musca pe jos, un punct negru care, probabil, se zvârcolea ca un titirez înnebunit. Zgomotul tocurilor lui Coral Arce se deplasa către dormitorul Diane, care era lipit de cel al lui Nico.

Calul său se mutase la c8 și, în timp ce calculatorul se gândea cum să iasă din încurcătură, o zări lângă piciorul fotoliului. Era acolo, nemișcată, inertă. Lăsă să cadă peste ea un scuipat delicat și nu se clinti. Așadar, murise.

Văzu cu coada ochiului capul lui Araceli traversând cadrul ferestrei. Ceasul din salon arăta șapte și jumătate. Își imaginează capul lui Araceli plimbându-se ca un balon plutitor prin grădină, cu gura deschisă, zâmbind întruna în timp ce-și căuta restul corpului. Mama lui se întorsese prin holul de sus, iar el își dădu seama că se opriese ca să se privească în oglindă. Tatăl său fredona ceva în dormitor, ca întotdeauna când încerca să-și facă nod la cravată. În timp ce programul căuta o replică la ofensiva sa, băiatul întoarse tabla de șah și îi dădu o perspectivă tridimensională. Carlos Albert nu rămânea niciodată la primul nod și îngâna mereu același refren prostesc. Araceli, în grădină, își recuperase restul corpului, iar el o văzu aplecată, cu mâinile pe genunchi, poruncindu-i lui Argos să-i dea ceva ce ținea în dinți, pistolul cu laser, care emitea un gășnit slab, de baterii consumate.

- Iar ai scormonit prin baracă? îl luă ea la rost, pe un ton copilăresc pe care-l folosea întotdeauna când vorbea cu cățelul.

Nebunul la d5 era o mișcare bună, care tăia fuga calului negru pe flancul regelui; calculatorul se apăra bine, însă partida pierduse din strălucire, în lipsa nepoftitei muște cu însușiri telepatice. Poate că nu trebuia s-o omoare, ci să-i ofere șansa de a juca. Poate că era chiar mai deșteaptă decât programul. Încercă să-și imagineze o partidă împotriva unei muște. Categoria pană contra categoria muscă, bang! Schimbă piesele în model metalic cu varianta *toy* și calul lui amenințător se transformă într-un simpatic dragon roșu. Mama lui se plimba abătută și nesigură în noii săi pantofi cu toc cui, tocul pe care îl ura cel mai tare, deoarece era înaltă, zveltă și nu avea nevoie de așa ceva. În deplasarea sa haotică, părea că îi probează să vadă dacă erau rezistenți. O zărise mai înainte, pentru o clipă, traversând pridvorul. Purta o fustă conică foarte strâmtă. Era frumoasă și ura

cocteilurile organizate pentru directori, însă nu-i spunea niciodată asta lui Carlos. De regulă, cocteilurile coincideau cu una dintre neașteptatele sale dureri de cap, dar de data aceasta făcuse economie de scuze, pentru a nu le epuiza. Îl striga din nou: „Nico?“ El știa cât de tare o deranja faptul că niciodată nu avea idee în ce parte a casei se afla el. Dar nu avea să dureze mult până să-l găsească. Se îndreptă spre salon, foc, foc. Se opri în ușă. Cu siguranță, îi vedea ceafa peste spătarul fotoliului. Se apropie și se așeză lângă el. O privi cu coada ochiului. Mirosea a parfum.

- Câștigi?

Băiatul nu răspunse și nu întoarse capul. Coral Arce se așeză delicat lângă el și-i puse o mână pe umăr. Știa că astfel se expunea din nou cuțitului înghețat al indiferenței lui, însă nu putea să-l evite. Cu privirea ațintită în dreptunghiul luminos, nu avea ochi pentru restul lumii.

- Eu și tatăl tău vom petrece seara în oraș. Araceli va pregăti cina. Aveți macaroane în frigider. Vă puneți voi câtă brânză vreți. Fii cu ochii pe sora ta să mănânce tot, inclusiv desertul. Știi și tu cât e de leneșă. Sper că la întoarcere vă găsim dormind.

Coral Arce se ridică și coborî jaluzelele acționând întrerupătorul. Nu merita să se supere din pricina mușeniei lui, pentru că o ignora pe nedrept, se gândi. Își aminti din nou de promisiunea pe care și-o făcuse de a nu-l forța, de a-i respecta teritoriul.

Acum cobora scara Carlos Albert. Lăuda serviciile noii curățătorii chimice care se deschisese în cartier, lângă centrul comercial. Nu va mai merge la cea din fața casei parohiale.

- Ești gata, regina mea? spuse Carlos făcându-și apariția.

Sacou gri-închis, cravată pestriță, patruzeci de ani purtați cu eleganță. Își dăduse părul pieptănat pe spate cu gel. Argos lătra afară, agitat de apropierea unui eveniment neașteptat.

- Mă duc să scot mașina, adăugă Carlos.

Argos lătră de bucurie vâzându-l pe stăpânul său ieșind și-i alergă în întâmpinare. Cu un gest, Carlos nu-l lăsă să-și pună etichetele pe

hainele lui și-l obligă să se așeze. Ascultător, răsuflând gâfâit, ciobănescul german aduldmeacă agitat mâinile care îl mângâiau și care coborâră de la înălțimea autorității stăpânului, așezându-se cu gingășie în spatele urechilor sale. El primi mângâierile, mișcându-și capul pentru a simți cât mai bine căldura mâinilor, scâncind de plăcere. Carlos îi ridică buzele umede care îi acopereau colții enormi și îi vârî mâna în gură. Argos o molfăi cu o delicatețe frenetică.

– Mmmm, bun băiat.

Diana se plimba prin grădină, trăgând un cărucior în care se bălângănea păpușa ei blondă. Trecu de tufa de trandafiri, de leagăn și de șopronul canadian și se opri în fața mesei sub pergola pe care se încolăciseră glicinele exuberante. Acum Coral vorbea cu Araceli și îi dădea câteva instrucțiuni pentru spălarea rufelor. Diana îi adresă tatălui său un zâmbet și un salut. Acesta îi răspunse prin geamul Mercedesului 600 metalizat. Oprise mașina în fața porții de fier forjat. Argos făcea salturi în jurul ei, atingându-i caroseria și ferindu-se în joacă. Îi zgâriase de câteva ori partea din față a capotei cu jocul ăsta. Lui Coral nu-i plăcea această bucurie zgomotoasă, intempestivă, ca a unui radio cu ceas deșteptător. Îi strigă cu hotărâre să se îndepărteze de mașină și, ca de obicei, câinele nu se sinchisi. Știa foarte bine cine îi era stăpân și pe cine asculta.

– Nici pe mine nu mă ascultă, doamnă, o consolă Araceli, râzând. Așa e de încăpățânat.

Purta un șorț roz, puțin decolorat de la spălat și părul strâns în coadă, cu fire albe care se iveau timid înainte de a deveni acaju. Avea trăsături suave, blajine. În cei opt ani de când lucra pentru ei, Coral n-o văzuse niciodată supărându-se.

– Cum e turcul, și pistolul, spuse Coral.

Discret, cu un râs timid, Araceli nu dădu importanță comentariului și îi admiră ținuta încântătoare. Diana se grăbi să-i arate desenul pe care tocmai îl făcuse pe blocul său de desen. Mama sa se arătă surprinsă în mod plăcut.

– Este foarte, ba chiar foarte reușit, Diana! spuse ridicând-o în brațe și sărutând-o pe obraz. Ai colorat foarte bine șarpele.

– Dar, mami, nu este un șarpe! Este un dragon!

Analiză desenul șarpelui, căruia fetița îi adăugase aripi de fluture. Se lovi, teatral, cu o palmă peste frunte, pentru că nu-și dăduse frâu liber imaginației:

– Ce proastă sunt! Bineînțeles că este un dragon! îi spuse și-i făcu cu ochiul lui Araceli. Un dragon cu formă de șarpe.

– Ca acela din parcul de distracții, spuse Araceli.

– Sigur că da, iubito!

Poarta de fier forjat începu să alunece ușor pe șină cu un murmur metalic, la care se adăugă lătratul energic al lui Argos. Devenea agitat ori de câte ori se mișca grilajul, ca și când această cale deschisă momentan către libertate i-ar fi sfidat instinctul de supunere.

Înainte de a intra în mașină, Coral își dădu seama că Nico ieșise în prag și își continua partida așezat pe o treaptă de la intrare, lângă jardinierile de lemn. I se păru ciudat că-și schimbase locul. Bineînțeles, nu pentru a-și lua la revedere de la ei, căci nu făcea asta niciodată. Atunci, cu ce scop? Îi urmărea fără să-i privească, cu fals dezinteres? Poate că el percepea mult mai mult decât își imagina ea. Și, ca și când ar fi îmbrățișat un vis de nemărturisit, își spuse că, de fapt, în ciuda răcelii pe care o manifesta, fiul lor se simțea singur și avea nevoie de ei.

Se întoarse înainte de a ieși, crezând că putea surprinde o privire furișă, care să-l trădeze. Nici o șansă.

Carlos Albert conducea mulțumit pe străzile perfect curate și liniștite din cartierul La Moraleja, care șerpuiau printre grădini și clădiri ca niște râuri printr-o livadă: vile, mici palate străjuite de garduri metalice și ziduri de cimșir tuns cu un ascuțit simț al simetriei. Copiii se dădeau în leagănele grădinilor interioare, dar nu se vedeau; aproape nimic nu răzbătea în stradă din acele lumi împrejmuite; afară ajungeau doar ecouri, murmure, mișcări în surdină, semne că înăuntru exista viață inteligentă. Acoperișurile lucioase se iveau dintre

ramurile stufoase, reflectând lumina lichefiată. Coral vedea în toate acestea o armonie chirurgicală, ideea de a locui într-un ciudat arhipelag de insule aparent apropiate între ele, dar a căror distanță trebuia străbătută înotând în acele ape liniștite, transparente și populate de rechini. Un arhipelag urban, stăpânit de un calm oceanic.

Se întreba dacă această viață casnică și confortabilă, această încercare de a-și ține odraslele departe de ceea ce-i pândea în stradă era cu adevărat o garanție. Poate că fiul lor tânjea după un contact cu lumea în asprimea ei vibrantă; dacă nu un contact direct, măcar prin televizor. Cărțile nu-l făcuseră mai uman.

Ridicând mâna de pe volanul îmbrăcat în piele, Albert îl salută pe un vecin care tocmai plecase cu mașina. Seara era plăcută, puțin cam călduroasă pentru începutul lui martie; Carlos avea chef de vorbă și-i povestea lui Coral despre ultimele planuri de investiții în programe software ale firmei, iar ea abia dacă asculta. Mirosea a Armani, parfum pe care i-l dăruise de ziua lui. Părea că nu se plictisește niciodată. Era născut pentru a trăi așa. Fericirea sa era să se întoarcă acasă după o zi grea de muncă și să găsească totul în ordine, cina pe masă și copiii așteptându-l pentru a se duce la culcare cu un „noapte bună, tăticule“.

Însă Nico nu aștepta pe nimeni. Nu-l interesau viețile celorlalți, nici când plecau, nici când veneau. Îndeplinea rutina cu o supunere abulică, se culca la ora stabilită, citea în pat romanele pe care mama sa i le aducea de la bibliotecă sau i le cumpăra din centrul comercial. Și niciodată nu vorbea despre ele decât în termeni vagi. Ea îl întreba despre personaje. Ulise i se păruse „un tip deștept“, iar Hamlet, „un tarat care vede fantome“. Apoi, fiul său se hotărâse să nu mai vorbească despre cărți. Le citea în liniște, iar când le termina, le lăsa în salon pe cele care trebuiau înapoiate, întotdeauna înainte de termen. Cufundată în propriile supoziții, avu brusc impresia că i se conturează un răspuns liniștitor în ceea ce-l privește pe Nicolás. Nu se resemna să accepte că, la cei doisprezece ani ai săi, băiatul ar putea avea o inimă de gheață. Și-l imaginează pe fiul său ca pe o ființă care este

în creștere și pe care o excesivă pudoare îl împiedică să-și manifeste afecțiunea sau nevoile. Nu putea să admită faptul că-i scăpa din mână, că înainte de a împlini zece ani începuse o cursă de unul singur. Și nu avea de gând să se întoarcă. Acum, distanța făcea ca el să pară un punct la orizont.

„Trebuie să mă iau după el, îmi spunea. Încă mai are nevoie de mine.“

– La ce te gândești, iubito? o întreabă Carlos.

– La nimic.

– Și la ce te gândești când nu te gândești la nimic?

– Chiar vrei să știi? La cât de amuzante sunt cocteilurile între directori.

Carlos dădu din cap cu lehamite.

– Puteai să rămâi acasă, ți-am mai spus.

– Nu, nu. Poate că întâlnesc vreun frumuseț și-l agăț pe după vreo perdea în timp ce tu dezbați dacă e mai bine să investești în titluri de stat sau în active imobiliare.

Carlos începu să râdă într-un fel care lui Coral nu-i făcu plăcere.

– Nici pe mine nu mă amuză seratele tale cu medici. Vă adunați ca să povestiți la nesfârșit despre micile bătălii ale chirurgilor.

– Poate că ai dreptate, de aceea mă și duc singură.

Carlos puse o frână violentă și întoarse cu o manevră bruscă.

– Dar ce faci?

– Am priceput. Te duc înapoi acasă. Nu vreau să vii din obligație.

– Carlos, te rog, știi doar că exagerez. Va deveni suportabil după câteva cupe de șampanie bună.

Carlos nu părea deloc ofensat.

– Și chestia cu frumusețul și perdelele?

– N-o lua și tu în serios; nu cred că perdelele m-ar putea ascunde de privirea ta.

Carlos dădu din cap, ironic. Soția sa insistă în a-i confirma hotărârea ei de a-l însoți, dar nu cu suficientă convingere, ci cu argumente fără greutate („Dacă tot m-am aranjat...“). În realitate, Carlos

era foarte dornic să se prezinte cu soția în fața noilor săi asociați și colegi, arătând o mândrie prost disimulată, datorită frumuseții ei, și adunând cu satisfacție comentarii elogioase care – știa prea bine – nu erau simple amabilități. Și acest lucru era de fapt ceea ce o stânjenea pe ea: obligația de a se arăta zâmbitoare și frumoasă, discret cochetă, sigură de sine, încântătoare cu privirea, dar precaută cu mâinile, îndemânatică în conversație și dispusă la tăcere, în afara situațiilor în care trebuia să-i dea dreptate soțului său, condiție obligatorie pentru a se face plăcută. Acele cocteiluri erau conciliabile strict masculine.

Plecaseră de vreo cincisprezece minute și deja se întorceau. Carlos frână brusc: pe carosabil era o baltă de sânge care se prelungea cu o dâră spre casă. Sub lumina galbuie a stâlpilor de iluminat strălucea ca o baltă de ulei. Coral avu o presimțire îngrozitoare, ca un șoc electric care o zgudui din cap până-n picioare. Sări din mașină și o rupse la fugă, cuprinsă de neliniște.

Sângele se întindea spre intrare, pe trepte, până la ușă.

– Copiii! strigă cu vocea gătuită, în timp ce deschidea ușa cu mâna tremurândă.

Intră. Inima îi bătea mai să-i spargă pieptul. Sângele se extinsese ca un fulger roșu prin vestibul și pe scară până la primul etaj. Cuprinsă de panică, alergă să-și salveze copiii, strigându-i pe nume. La capătul scării o văzu pe Araceli, speriată și confuză, ieșind din dreapta, din camera Dianei. Sângele ducea în direcția opusă, spre dormitorul principal. Araceli vedea sângele pentru prima dată. „Cum este posibil să nu știe nimic?” se gândi Coral îndepărtându-l brusc pentru a se repezi în cameră: Diana se juca cu păpușile și părea străină de toate astea. O îmbrățișă suspinând, înainte de a ieși alergând spre camera de alături, unde Nico își făcea temele, neluând în seamă agitația. Era nevătămat și liniștit, iar ea îl îmbrățișă plângând.

Carlos Albert intră în fugă, la câteva secunde după aceea. Era înspăimântat. Urcă în salturi scara însângărată; urma o lua spre

dormitorul lor. O auzi pe soție și înțelese că cei doi copii erau teferi, în aripa stângă; o văzu pe Araceli, palidă în fața râului roșu de pe podea. Era inutil s-o întrebe pe ea. Evaluă cu rapiditate situația. Se întâmplase ceva anormal, care îi făcea pielea ca de găină. Nici Araceli, nici copiii nu auziseră nimic și nici nu puteau explica tot sângele acela. Atunci, cine dracului intrase în casă și se refugiase în dormitorul lor? „O fi intrat un om rănit”, se gândi.

Încercând să pară calm, le ceru lui Araceli și lui Coral să coboare cu copiii la subsol. Ei înțeleseseră fără să fie nevoie de explicații. Araceli își înăbuși un strigăt. Speriată, Diana întreabă ce se întâmplă, însă mama ei nici nu avu timp să o privească: coborî în fugă, cu ea în brațe. Araceli o urmă, ținându-l de braț pe Nico, acesta neopunând rezistență și nearătând vreun semn de teamă. Carlos găsi bâta de baseball într-un dulap din camera lui Nico. O cântări pentru a-și face curaj și se îndreptă cu ea spre dormitor, încet, strângând din dinți, urmărind cu privirea hipnotică dâra lungă și cleioasă ca melasa, pregătit să sară pe orice l-ar fi pândit acolo înăuntru, oricine ar fi, gata să lovească și să ucidă. Deschise ușa cu o lovitură violentă. În secunda următoare, bâta îi căzu pe podea.

Fu nevoit să se sprijine de perete. Stomacul îi tresăltă în interior, ca și când ar fi vrut să-i iasă prin trahee cu o mișcare bruscă, iar realitatea unei nenorociri îi paraliză membrele. Închise ochii, simțindu-și pulsul în temple și-i deschise din nou pentru a privi, în lumina care se reflecta din hol, propriul lor pat, pe a cărui cuvertură albă zăcea corpul însângărat și desfigurat al lui Argos. Capul îi atârna, sângerând, spre el și avea ceva rotund în gură: o minge de tenis.

Nico îi țintui cu ochii aceia disprețuitori.

– Mă jucam cu el, aruncându-i mingea. A ieșit în stradă și a trecut un camion, explică el, cu voce indiferentă.

Așezat pe blat, impasibil, luminat din spate de becul mascat al hotei, îi înfrunta pe părinții săi, care așteptau în zadar să continue cu